

der var ikke en eneste af dem, der havde mindste Gran af Lineament sammen med det ærede Medlem for Hornslet.

Det blev altsaa forbudt dem at holde Møde her, og de bleve jagede ud af Landet. Ved en Henvendelse af min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), dels til Politidirektøren, dels til den højtærede Justitsminister, fik de Tilladelse til at vende tilbage hertil for gennem vort Land muligvis at naa til England. De kom altsaa over til Malmø, og der viste Politiet sig ogsaa følgagtigt. Til Trods for, at der ikke netop har været noget stærkt Broderskab i Skandinavien i de allersidste Aar, viser det sig dog, at naar det gælder om at gøre det russiske Zardømme til Behag, er der Enighed i Skandinavien. I Norge forbøde de Russernes Møde, og i Sverige forbøde de det. I Malmø forbøde de dem oven i Købet at opholde sig i „Folkets Hus“, for at de ikke den Nat skulde holde Møde der. Rent barnagtigt! Man kan nu en Gang ikke dæmme op for den Slags Ting med Politiforholdsregler. Men Følgen var, at disse Folk følte sig trykkede og ængstelige for, hvorledes de skulde komme sammen og drøfte, hvad der laa dem paa Hjerte. De fik saa Lov til at rejse her tilbage, for gennem Danmark at naa over Esbjerg til England. Men ogsaa da viste der sig Vanskeligheder, idet det forenede Dampskibsselskab, der havde faaet Angst ved at høre om alle de Forfølgelser, disse Folk vare udsatte for, nægtede at lægge Skib til, da Selskabet ikke havde Sikkerhed for, at Folkene kunde komme i Land i England, og Justitsministeren, absolut gjorde gældende, efter at de nu havde faaet Lov til at rejse gennem Danmark, at der ikke var Tale om, at de kunde faa Tilladelse til at komme tilbage hertil og endnu en Gang sætte deres Fod paa den danske Jord. Disse Mennesker maatte jo tro sig forraadte, efter hvad der nu blev sagt dem. Endelig lykkedes det dem ved Forhandling at faa det forenede Dampskibsselskab til at føre dem til England, og Englænderne toge imod dem paa ret gæstfri Maade. En Kreds af Kommunalbestyrelsesmedlemmer skaffede dem et Ophold den første Nat, og de fik saa lejet en Kirke i en Kommune i London, hvori de holdt deres Møder. Det er ret betegnende, at medens der ikke her var Husly for dem, fik de i England en Menighed til at leje eller overlade dem frit, jeg ved ikke hvilket, en Kirke. Guderne maa vide, om det kunde være lykkedes disse russiske

Socialdemokrater at faa Indre Mission eller Grundtvigianerne eller de højtkirkelige til at overlade dem en Kirke eller et af deres Forsamlingshuse. Det turde være stor Tvivl underkastet. I London blev der saa senere anvist dem Ophold, og i et af de londonske Kommuners Raadhuse blev der arrangeret et Fællesmøde, hvor engelske og russiske Politikere drøftede de Forhold, hvorunder de levede, og der blev ikke mindst rettet en skarp Kritik mod det Vælde, som for Tiden herskede i Rusland.

Nu synes jeg, at den Tjenerstilling, som den højtærede Justitsminister har givet vort Land overfor Rusland, ikke baader os, hverken i vore egne eller i Udlandets Øjne. Aaret forud blev der holdt en russisk Kongres i Stockholm, og vi have ogsaa herhjemme en Gang — det var i Højres Dage, i 1883 — haft en Kongres af Tyskere om Undtagelsesloven. Disse Kongresser bleve ganske vist forbudte, da de vare afholdte, og jeg har Grund til at tro, for Danmarks Vedkommende, at man var saa hensynsfuld — altsaa under Højres Styre — ikke at komme med Forbudet, før man vidste, at Mødet var afholdt. Man mente sig imidlertid nødsaget til at udstede dette Forbud efter Henstilling fra den tyske Gesandt her i Byen. Men Tyskerne havde altsaa dog faaet Tag over Hovedet, som det hedder. Saaledes var det vist ogsaa det sidste Aar i Stockholm, og saadan kunde det vist ogsaa have været her, medmindre vi da ere mere afhængige af det betærende Land end af andre Lande.

Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, om der er holdt noget Ministerraad angaaende denne Sag, eller om han har handlet af egen Magtfuldkommenhed. Jeg vil endvidere spørge, om der er udtalt Ønske fra anden Side om at optræde saaledes mod de russiske Socialister, som Tilfældet var, eller om der er rettet en Befaling til os, og om denne Befaling er kommen fra højere eller allerhøjeste Sted i Rusland. Svaret paa disse Spørgsmaal kunde have sin store Betydning for os Socialdemokrater. Der er under Finanslovedebatten talt mange store og gode Ord om Forsvarssagen, og vi vilde gerne have Lov til at sammenholde det Svar, vi nu faa, med adskillige af de Udtalelser, der ere faldne om Pligten til at forsvare vort Land og om Forsvarssagen som Helhed.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov til at spørge den højtærede Justitsminister, hvor-